

L'homosexualitat des de la hipocresia (09.08.2003)

Els mitjans de comunicació s'han fet ressò aquests dies de la condemna formal que el Vaticà ha llançat contra les parelles homosexuals. L'argument que addueix és que l'objectiu del matrimoni és la reproducció, i, naturalment, ells, els homosexuals, no poden tenir fills. Llavors, si seguim aquest argument, ¿és lícit santificar la unió dels menopàusics, dels que no desitgen tenir descendència o dels que són incapaços de tenir-ne per mor d'un defecte fisiològic? Als ulls de Déu què té més valor, la capacitat d'estimar-se de dues persones o la de reproduir-se? Si el descendent de sant Pere és el portaveu diví, reproduir-se és la cosa més important.

Però a ningú no li donen a triar la seva inclinació sexual quan neix. Si la mare naturalesa té tendència a crear més heterosexuals que homosexuals, com també té preferència a produir més dones que homes, qui té autoritat per culpar la naturalesa i treure drets a les persones segons la seva naixença? Les primeres constitucions del segle XVIII ja ho declaraven de forma ben clara i llampant: «Tots els homes neixen iguals en drets». Tant se val si el nadó és blanc o negre, bell o lleig, home o dona, ric o pobre... l'únic que importa és el fet de ser una persona (no dic humana perquè cometria un pleonasma). Ara bé, per molt que el seny legal dicti aquestes normes, després l'estultícia humana marca diferències: no concedirà els mateixos drets als blancs que als negres, als homes que a les dones, als rics que als pobres... als heterosexuals que als homosexuals.

Els nans, geperuts, deficients mentals i homosexuals tradicionalment han servit per fer riure tant el rei al seu palau com el populatxo al circ o a la barraca de fira. També en el lot dels que consideraven tarats solien incloure la dona barbuda, l'home elefant i altres estranys capricis de la genètica. La societat hipòcrita els havia condemnat a fer riure sense que en tinguessin ganes. Freqüentment eren objecte de burles i d'acudits. Tots els homosexuals declarats estaven marcats per un nom de guerra. Els seus gestos exageradament femenins els denunciaven. Eren carn de canó del xafarderum més desprietat. Contaven al Maó dels anys seixanta que uns mariners havien tirat a les aigües del port, en ple hivern, un homosexual que cercava gresca, i la gent reia la feta. A continuació, reia de la «sortida» que tingué en Fino, un asilat a la Casa de la Misericòrdia, prim de cap ell, quan, ben xalest, va entrar al forn des Padronet d'un que de malnom li deien Peruna. «Bon dia, és aquí a can Peruna?», demana ingenu en Fino a l'amo de l'establiment. «No –respon l'interpel·lat tot ofès i enravenat–, aquí és a cal senyor Olives», i en Fino, sense pensar-s'ho un segon, contesta: «Bé, tot és cosa de pinyol». Els al·lots –i no tan al·lots– prenien gust de provocar els «tontos» i els «mariques» del poble ferint-los en el punt en què eren més sensibles.

Davant l'estigma que marcava l'homosexualitat, no trobem estrany que la majoria dels homosexuals tractés de dissimular la seva condició: el terme «maricó» era –i encara ho és– un insult fort i groller. Però les majors cotes de democràcia i de cultura que hem assolit ens permeten veure l'homosexualitat des d'un altre prisma. La por al què diran es va perdent. Ara surten a la llum els que vivien amagats a les catacumbes del sentiment, han deixat d'emprar la hipocresia com a arma defensiva contra la pròpia hipocresia d'una societat cristiana que els perseguia com si fossin uns vulgars delinqüents. Hem de comprendre l'eufòria que a vegades expressa el col·lectiu gai en manifestacions públiques un xic estrafolàries. Tot açò passarà a ser història tant prest la societat assumeixi que un homosexual no és un pervertit, una poma podrida que convé apartar,

com la societat victoriana va desterrar del país Oscar Wilde, una de les plomes més il·lustres d'Anglaterra, pel sol fet de ser homosexual.

Per tant, es fa difícil d'entendre l'actitud de l'Església amb els homosexuals, una institució secular que justament basa la seva doctrina en el respecte a la persona i a la vida, en la caritat i l'amor. Tampoc s'entén per què condemna la parella estèril que intenta tenir un fill per fecundació «in vitro», o la que empra mètodes anticonceptius per evitar una paternitat no desitjada o un contagi de sida que fatalment ha de provocar un llarg patiment i la mort, o per què excomunica uns pares que autoritzen un avortament per salvar la vida d'una filla de 10 anys que ha estat brutalment violada. De veritat que no s'entén.

Si la naturalesa no pot donar fills a dues persones que s'estimen, per què no poden adoptar-los i donar-los l'estimació que els manca? Qui mereix la reprovació, la parella homosexual que els adopta o la parella heterosexual que els abandona? Les persones han de ser jutjades pels seus fets i per cap altre concepte: «Per les obres els coneixereu».

Quan la Terra estava despoblada, Jehovà va dir a Adam i Eva: «Creixeu i multiplicar-vos». També ho devia dir als animals terrestres, aquàtics i volàtils que va crear, puces, xinxes i paparres incloses. I acte seguit, tothom es va afanyar a complir el mandat diví de la reproducció sexual; per açò estic convençut que la clonació no passarà de ser un curiós experiment científic. Els humans hem pres tant de gust amb la cosa que avui som 6.000 milions els que habitam el planeta, i cada dia en moren milers de fam per manca de recursos. Així, idò, aferrar-se a la frase d'un text per defensar la reproducció com si fos el súmmum dels béns, no té cap ni peus: el súmmum bé és l'amor. Si avui Jehovà inspirés un nou text, com diuen que ho va fer amb el Gènesi, segurament recomanaria frenar el ritme reproductiu d'infinat d'éssers vivents, tot començant pels humans.